

права. Розглянуті основні напрямки інформаційного впливу права, виділені основні характеристики інформаційної функції права, що дало можливість виділити визначення інформаційної функції права.

Ключові слова: інформаційний вплив права, правова інформація, правове обмеження, правовий стимул, інформаційна функція права, охоронна функція права, виховна функція права, регулятивна функція права.

Summary

Antoshyna I. V. The informational influence of law and the informational function of law . — Article.

The article deals with the concept of the informational function of law, its connection with regulatory, protective and educative functions of law. The main directions of informational influences of law are carried over for examination; the main characteristics of the informational function of law are emphasized, which made it possible to distinguish the notion of informational function of law.

Keywords: informational influence of law, legal restriction, legal incentive, legal information, informational function of law, protective function of law, regulatory function of law .

УДК 342.22:007

Н. А. Новікова

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР ЯК ОСНОВА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ФУНКЦІЇ СУЧАСНОЇ ДЕРЖАВИ

Сучасний етап розвитку цивілізації характеризується різким збільшенням обсягів споживаної інформації, підвищенням її ролі в усіх сферах буття людини. Результатом інформаційної революції є перехід від індустріального до інформаційного суспільства, в якому об'єктом та результатом праці стають переважно інформаційні ресурси та наукові знання. Здатність сприймати, обробляти, зберігати та використовувати інформацію стає важливою умовою розвитку сучасного суспільства і держави.

Після приєднання України до підсумкових документів Всесвітнього саміту з питань інформаційного суспільства було прийнято Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» від 9 січня 2007 р. № V. Розділом I цього закону визначено, що одним із головних пріоритетів України є прагнення побудувати орієнтоване на інтереси людей, відкрите для всіх і спрямоване на розвиток інформаційне суспільство, в якому кожен міг би створювати і накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися і обмінюватися ними; щоб надати можливість кожній людині повною мірою реалізувати свій потенціал, сприяючи суспільному і особистому розвитку та підвищуючи якість життя [1].

Діяльність держави по забезпеченню суспільства і громадян об'єктивною, актуальною, доступною для сприйняття інформацією створює самостійний функціональний напрямок — інформаційну функцію [2, 3]. На це спрямований основний закон — Конституція України, ст. ст. 31–34, 50 якої визначено право особи на інформацію. Стаття 17 Основного Закону передбачає, що захист

суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього українського народу.

Слід зазначити, що питання інформаційної безпеки, інформаційного суверенітету, національного інформаційного простору досліджуються в наукових працях таких вітчизняних авторів, як І. Арістова, Д. Дубов, Б. Кормич, Ю. Максименко, О. Олійник, О. Соснін, І. Тацішин, Ю. Шемшученко та ін. Предметом дослідження також виступають інформаційно-комунікативні технології і така галузь, як інформаційне право.

Незважаючи на висвітлення правознавцями вказаних вище питань, ролі держави в інформаційному просторі не приділяється достатньої уваги. Окремі питання інформаційної функції розглянуті в публікаціях Т. Костецької, О. Яременко. Функції держави досить повно досліджені у вітчизняній теорії права та держави. За загальним визначенням під функціями розуміються основні напрями діяльності держави, в яких відображаються та конкретизуються завдання і мета держави, виявляється її сутність, зміст і соціальне призначення в соціально неоднорідному суспільстві. Фактично, за висловом Є. В. Талапіної, держава існує, «живе» тільки у своїх функціях, таким чином реалізуючи своє призначення [3, 20].

В. Ф. Погорілко відносить інформаційну функцію держави до основних [4, 313]. О. Ф. Скакун розглядає інформаційну функцію як внутрішню, що полягає в організації та забезпеченні системи отримання, використання, розповсюдження та збереження інформації, доступу до широкого діапазону розвинутого програмного забезпечення, та зовнішню — участь у розвитку світового інформаційного простору, встановлення режиму використання інформаційних ресурсів на основі рівноправного співробітництва з іншими державами [5, 82–83]. Окремий розділ присвячено інформаційній функції в дисертаційній роботі О. О. Джураєвої [6, 14].

Дослідження інформаційної функції вимагає детального розгляду категорії інформаційного простору та пов'язаних із нею категорій інформаційної сфери, інформаційних ресурсів, інформаційної інфраструктури, інформаційного суверенітету, інформаційної безпеки держави.

Незважаючи на наявність теоретичних досліджень, законодавче регулювання правовідносин в інформаційній сфері України знаходиться на неналежному рівні. Визначення Конституцією України функції з захисту інформаційної безпеки як найважливішої ставить питання про чітке окреслення основних понять, що стосуються діяльності Української держави у відповідній сфері. Прийняття Закону України «Про захист персональних даних» від 1 червня 2010 р. № 2297-VI та внесення змін від 13 жовтня 2010 р. до Закону України «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 р. № 2657-XII свідчать про зростання інтересу законодавця до сфери інформаційних відносин, однак залишаються питання нечіткості визначень, наявність колізійних положень і прогалин в частині, яка стосуються інформаційних правовідносин, що, у свою чергу, негативно впливає на забезпечення конституційних прав і свобод людини і громадянина.

Внаслідок виникнення, накопичення, використання та розповсюдження великої кількості інформації у світі та її властивості поширюватись майже миттєво на значні відстані постає питання про визначення інформаційного простору та його співвідношення з територією держави, державною безпекою, державним суверенітетом. Сучасними інформаційними технологіями створюється інформаційний простір, у якому практично відсутні державні кордони, однак безконтрольність розповсюдження інформації, так само як і обмеження до її доступу, може завдавати значної шкоди державним та суспільним інтересам. У зв'язку з цим виникає питання щодо окреслення меж розповсюдження, збирання, використання, зберігання та доступу до інформації на території держави та серед її громадян, що, у свою чергу, ставить проблему юридичного характеру щодо визначення таких категорій, як інформаційний простір, інформаційний суверенітет та інформаційна безпека держави.

Поняття інформаційного простору включає в себе сукупність банків та баз даних, технологій їх супроводу та використання, інформаційних телекомунікаційних систем, що забезпечують інформаційну взаємодію та задоволення інформаційних потреб осіб, основними компонентами якого виступають інформаційні ресурси, засоби інформаційної взаємодії, інформаційна інфраструктура [7, 167]. Категорія «інформаційний простір» в діючому законодавстві вживається в контексті захисту інформаційного простору України та її входження (інтеграції) у світовий інформаційний простір, зокрема у ст. 3 Закону України від 6 грудня 1991 р. № 1932-XII «Про оборону України», ст. 11 Закону України «Про засади внутрішньої та зовнішньої політики», від 1 липня 2010 р. № 2411-VI, розділі 13 Програми інтеграції України до Європейського Союзу в редакції від 14 вересня 2000 р. Статтею 5 Закону України «Про захист суспільної моралі» від 20 листопада 2003 р. № 1296-IV зазначено право на інформаційний простір, вільний від матеріалів, що становлять загрозу фізичному, інтелектуальному, морально-психологічному стану населення. Однак вказані нормативні акти не дають визначення того, що саме розуміється під інформаційним простором, його складовими.

Проектом Закону України «Про інформацію» було визначено національний інформаційний простір як сферу, в якій здійснюються інформаційні процеси і на яку поширюється юрисдикція України. Таке визначення є досить розпливчастим, не містить ознак, що мають значення для його практичного застосування. Експертами Ради Європи було піддано критиці визначення національного інформаційного простору, оскільки згідно зі ст. 19 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, стороною якого є Україна з 1976 року, право на свободу вираження поглядів та на інформацію є тим правом, що існує, незважаючи на державні кордони, тож права, встановлені в законі, мають віддавати належне транскордонному і загальному характеру права на доступ до інформації [8]. Протилежної точки зору дотримуються у законодавстві Російської Федерації, в якому значну увагу приділено єдиному інформаційному простору та надане чітке визначення категорії «інформаційний простір» як сукупності баз та банків даних, технологій їх ведення та використання, інформаційно-

телекомунікаційних систем та мереж, що функціонують на підставі єдиних принципів за загальними правилами, які забезпечують інформаційну взаємодію організацій та громадян, а також задоволення їх інформаційних потреб. На думку Ю. Г. Просвірніна, єдиний інформаційний простір є головною умовою збереження інформаційного суверенітету держави та укріплення державності [9, 57].

Вважається необхідним для українського законодавця окреслити основні риси, межі, складові інформаційного простору держави з метою здійснення регулювання відносин в інформаційній сфері. Це дозволить визначити межі впливу держави на циркулюючу в ній інформацію та більш повно відобразити таку категорію, безпосередньо пов'язану з інформаційним простором, як інформаційний суверенітет.

Суверенітет є однією із істотних ознак держави, її можливість повноправно здійснювати внутрішньо- і зовнішньополітичні справи, не допускати втручання в свою діяльність іноземних держав та інших внутрішньодержавних сил (організацій) [10, 7].

В межах здійснення інформаційної функції держави, необхідності контролювати об'єм та зміст інформації, що існує в державі та надходить з-за кордону, вирішення питання того, до яких меж має функціонувати інформація, що надходить з інших країн, який обсяг вона має займати в національному інформаційному просторі, виникає проблема забезпечення інформаційного суверенітету. Завданням держави є не лише збирання, накопичення та обробка, а також і розповсюдження інформації на території країни, своєчасне та повне доведення інформації до громадян, розвиток інформаційної інфраструктури держави, при цьому враховуючи національні, суспільні інтереси.

Законом України «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 р. № 2657-ХІІ в редакції від 13 жовтня 2010 р. у ст. 53 було зазначено, що основою інформаційного суверенітету України є національні інформаційні ресурси, до яких, згідно зі ст. 53 Закону України «Про інформацію» входить вся належна їй інформація, незалежно від змісту, форм, часу і місця створення. Стаття 54 Закону «Про інформацію» в редакції до 13 жовтня 2010 р. як гарантії інформаційного суверенітету передбачала, що інформаційний суверенітет України забезпечується: виключним правом власності України на інформаційні ресурси, що формуються за рахунок коштів державного бюджету; створенням національних систем інформації; встановленням режиму доступу інших держав до інформаційних ресурсів України; використанням інформаційних ресурсів на основі рівноправного співробітництва з іншими державами [11]. Визначення інформаційного суверенітету було дане ст. 1 Закону України «Про національну програму інформатизації» від 4 лютого 1998 р. № 74/98-ВР, як здатність держави контролювати і регулювати потоки інформації з-поза меж держави з метою додержання законів України, прав і свобод громадян, гарантування національної безпеки держави [12].

В науковій думці стосовно поняття «інформаційний суверенітет» існують дві протилежні точки зору.

Розширивши дане законодавцем поняття, О. В. Олійник визначає інформаційний суверенітет як виключне право України самостійно і незалежно визначати внутрішні і геополітичні інтереси в інформаційній сфері, державну внутрішню і зовнішню інформаційну політику та здійснювати її, формувати та вільно розпоряджатися інформаційними ресурсами, формувати інфраструктуру інформаційного простору, створювати умови для його інтегрування у світовий інформаційний простір, забезпечувати інформаційну безпеку відповідно до Конституції і законодавства України та норм міжнародного права з додержанням балансу інтересів особи, суспільства і держави [13, 7]. Таке визначення порівняно із даним в Законі України «Про національну програму інформатизації» є більш точним та детальним, більш повно відображає сутність інформаційного суверенітету держави як права визначати внутрішню та зовнішню політику в інформаційній сфері, діяльність держави щодо захисту національних інтересів в інформаційній сфері.

Однак існує і інша точка зору на зазначене питання. Б. А. Кормич вважає недоречним використання такої дефініції, як «інформаційний суверенітет», адже, з одного боку, можливість існування такого виду суверенітету та відокремленого національного інформаційного простору спростовується розвитком інформаційних технологій та інформаційних відносин у процесі глобалізації та інформатизації, з іншого боку, моделювання окремого «інформаційного» суверенітету суперечить положенням цілого ряду міжнародно-правових актів, починаючи з Міжнародного пакту про громадянські та політичні права [14, 15].

Розвиток інформаційних технологій дійсно унеможливує окреслення фіксованих кордонів інформаційного простору в межах території держави, у зв'язку з чим можна говорити і про обмеження інформаційного суверенітету. Вплив інформаційних процесів на державу та суспільство посилюється, але це жодною мірою не повинно обмежувати державний суверенітет. У сфері державних інтересів, безумовно, повинні лишатися питання щодо інформаційної політики та інформаційної безпеки, що є складовими інформаційної функції держави. Повна відмова від окреслення меж інформаційного простору держави та інформаційного суверенітету суттєво обмежить вплив держави на відносини в інформаційній сфері та, оскільки поняття суверенітету включає в себе не лише здатність держави впливати на внутрішні процеси, а також і її становище в міжнародній сфері, може призвести до порушень у сфері інформаційної безпеки.

У цьому сенсі при визначенні інформаційного суверенітету необхідно досягти певного балансу між правом на інформацією та вимогами щодо державної інформаційної безпеки.

Концепція свободи інформації, що була вперше запропонована на міжамериканській конференції 1945 р. у Мехіко, передбачає свободу шукати, отримувати та поширювати інформацію будь-якими засобами й незалежно від державних кордонів. У 1946 р. свобода інформації як фундаментальне право людини було проголошено на першій сесії Генеральної асамблеї ООН у Резолюції 59 (I) «Скликання міжнародної конференції з питань свободи інформації» [15, 19]. Згодом ця концепція знайшла своє втілення в Загальній декларації з

прав людини, Міжнародному пакті про громадянські та політичні права та інших міжнародних документах, що стосуються прав і свобод людини і громадянина.

Приймаючи нову редакцію Закону України «Про інформацію», що набула чинності 9 травня 2011 р., законодавцем було враховано висновки експертів Ради Європи щодо проекту закону про інформацію. Зокрема, було вилучено поняття «інформаційного суверенітету», що, згідно висновку експертів Ради Європи «не належить до принципів, що їх ужито бодай в одному договорі про захист прав людини» [8].

Чинна редакція Закону України «Про інформацію» не містить поняття «інформаційний суверенітет», «національний інформаційний простір», разом з тим законодавцем не виключено із нормативно-правової бази поняття «інформаційний суверенітет» шляхом внесення змін до Закону України «Про національну програму інформатизації». На опрацюванні в Комітеті з питань свободи слова та інформації знаходиться ухвалений в першому читанні законопроект «Про інформаційний суверенітет та інформаційну безпеку» від 12 серпня 1999 р., що містить поняття «інформаційний суверенітет», «інформаційна безпека», «національний інформаційний простір» [16].

Така невизначеність із основними поняттями ускладнює подальший розвиток та удосконалення законодавства в інформаційній сфері, процес формування та розвитку інформаційного суспільства. Конкретизація цих понять надасть можливість більш чітко формувати політику держави в інформаційному просторі, забезпечуючи розвиток країни та дотримання прав і свобод громадянина в інформаційній сфері, проголошені Конституцією України.

Проектом Доктрини інформаційної безпеки України передбачено, що інформаційний простір, інформаційні ресурси, інформаційна інфраструктура та інформаційні технології значною мірою визначають рівень і темпи соціально-економічного, науково-технічного і культурного розвитку держави. За сучасних умов інформаційна складова набуває дедалі більшої ваги і стає одним з найважливіших елементів забезпечення національної безпеки України.

Саме питанню інформаційної безпеки приділяється значна увага в законодавстві України та наукових розробках.

І. Б. Тацішин однією з умов побудови інформаційного суспільства визначає забезпечення інформаційної безпеки як складової національної безпеки України [17, 46].

Відповідно до Закону України «Про основи національної безпеки України» від 19 червня 2003 р. № 964-IV під національною безпекою слід розуміти захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної

політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково-бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Згідно зі ст. 1 Закону України Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки інформаційна безпека — це стан захищеності життєво важливих інтересів людини, суспільства і держави, при якому запобігається нанесення шкоди через: неповноту, невчасність та невірогідність інформації, що використовується; негативний інформаційний вплив; негативні наслідки застосування інформаційних технологій; несанкціоноване розповсюдження, використання і порушення цілісності, конфіденційності та доступності інформації. Вирішення проблеми інформаційної безпеки має здійснюватися шляхом: створення повнофункціональної інформаційної інфраструктури держави та забезпечення захисту її критичних елементів; підвищення рівня координації діяльності державних органів щодо виявлення, оцінки і прогнозування загроз інформаційній безпеці, запобігання таким загрозам та забезпечення ліквідації їх наслідків, здійснення міжнародного співробітництва з цих питань; вдосконалення нормативно-правової бази щодо забезпечення інформаційної безпеки, зокрема захисту інформаційних ресурсів, протидії комп'ютерній злочинності, захисту персональних даних, а також правоохоронної діяльності в інформаційній сфері; розгортання та розвитку Національної системи конфіденційного зв'язку як сучасної захищеної транспортної основи, здатної інтегрувати територіально розподілені інформаційні системи, в яких обробляється конфіденційна інформація.

Очікуваними результатами прийняття Закону України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» відповідно до розділу 5 цього закону є: можливість забезпечити позитивні зміни в життєдіяльності суспільства і людини, а саме: збільшити рівень захисту прав і свобод людини та її добробуту, активізувати участь громадян в управлінні державою, сприяти розвитку демократії; підвищити конкурентоспроможність України, ефективність державного управління, продуктивність праці у всіх сферах економіки, рівень інформаційної безпеки людини, суспільства, держави, ступінь розвитку інформаційно-телекомунікаційної інфраструктури, зокрема українського сегмента Інтернету; забезпечити перехід економіки до моделі науково-технічного та інноваційного розвитку, збільшити частку наукоємної продукції, сприяти якості та доступності послуг освіти, науки, культури, охорони здоров'я за рахунок впровадження ІКТ; розширити можливості

людини отримувати доступ до національних та світових інформаційних електронних ресурсів; створити нові робочі місця, поліпшити умови роботи і життя людини; поглибити запровадження нормативно-правових засад інформаційного суспільства.

Сьогодні немає підстав говорити про настання позитивних результатів за наслідками прийняття Закону України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки». Незважаючи на те, що за статистичними даними на Україні зростає кількість користувачів та спостерігається збільшення українського сегмента Інтернету, низьким лишається рівень інформаційної освіченості громадян. Активізації участі громадян в управлінні державою не спостерігається, системи електронного урядування лишаються на стадії наукових досліджень, доступ до інформаційних ресурсів державних органів обмежений.

Фактично реалізація функції Української держави в інформаційній сфері зводиться виключно до забезпечення інформаційної безпеки. Відсутність достатніх теоретичних розробок, що стосуються інформаційного простору, інформаційного суспільства, інформаційного суверенітету, призводить до погіршення стану захищеності прав і свобод людини і громадянина. Законодавство, що регулює відносини в інформаційній сфері, не задовольняє потреби інформаційних відносин в українському суспільстві. Необхідна систематизація нормативної бази та врегулювання на законодавчому рівні спірних питань щодо основних понять, пов'язаних з відносинами в інформаційній сфері.

Література

1. Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки : Закон України від 9 січ. 2007 р. № 537-V // Відомості Верховної Ради України. — 2007. — № 12. — Ст. 102.
2. Васенина А. Н. Информационная функция современного российского государства : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. / А. Н. Васенина. — Н. Новгород, 2007. — 21 с.
3. Талапина Е. В. О функциях государства вообще и исполнительной власти в частности // Информационное общество. — 2002. — Вып. 1. — С. 20–28.
4. Юридична енциклопедія. В 6 т. Т. 6. Т–Я / [редкол.: Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) та ін.]. — К. : Укр. енцикл., 2004. — 768 с.
5. Скакун О. Ф. Теория государства и права (энциклопедический курс) : учебник / О. Ф. Скакун. — Эспада, 2007. — 840 с.
6. Джураєва О. О. Функції сучасної держави : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / О. О. Джураєва. — О., 2006. — 18 с.
7. Арістова І. В. Державна інформаційна політика: організаційно-правові аспекти : монографія / І. В. Арістова ; за заг. ред. О. М. Бандурки. — Х. : Вид-во Ун-ту внутр. справ, 2000. — 368 с.
8. Висновок експертів Ради Європи щодо проекту закону про інформацію [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://helsinki.org.ua/index.php?id=1173882959>.
9. Просвирнин Ю. Г. Теоретико-правовые аспекты информатизации в современном Российском государстве : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.01 / Ю. Г. Просвирнин. — М., 2002. — 357 с.
10. Вельцева В. Державний суверенітет, його ознаки та властивості // Підприємництво, господарство і право. — 2009. — № 10. — С. 7–10.
11. Про інформацію : Закон України від 2 жовт. 1992 р. № 2657-XII // Відомості Верховної Ради України. — 1992. — № 48. — Ст. 650.
12. Про національну програму інформатизації : Закон України від 4 лют. 1998 р. № 74/98-ВР зі змінами та доповненнями // Відомості Верховної Ради України. — 1998. — № 27–28. — Ст. 181.

13. Олійник О. В. Організаційно-правові засади захисту інформаційних ресурсів України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / О. В. Олійник — К., 2006. — 22 с.
14. Кормич Б. А. Організаційно-правові основи політики інформаційної безпеки України : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Б. А. Кормич. — Х., 2004. — 42 с.
15. Швердяев С. Н. Право на доступ к информации в России: проблемы теории и законодательства // Журналистика и право. — М., 2004. — Вып. 35. — С. 18–23.
16. Проект Постанови про проект Закону України про інформаційний суверенітет та інформаційну безпеку України [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?pf3511=6671.
17. Тащишин І. Б. Національна безпека України та її складові елементи // Правова інформатика. — 2008. — № 4. — С. 46–49.
18. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19 черв. 2003 р. № 964-IV в ред. від 20 лип. 2010 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 39. — Ст. 351.

Анотація

Новікова Н. А. Інформаційний простір як основа інформаційної функції сучасної держави. — Стаття.

Розглядається інформаційний простір, інформаційний суверенітет та інформаційна безпека в контексті інформаційної функції Української держави. Досліджуються вказані поняття з точки зору наукової думки та відповідно до чинного законодавства України.

Ключові слова: інформаційна функція держави, інформаційний суверенітет, інформаційна безпека, інформаційний простір.

Аннотация

Новикова Н. А. Информационное пространство как основа информационной функции современного государства. — Статья.

Рассматривается информационное пространство, информационный суверенитет и информационная безопасность в контексте информационной функции Украинского государства. Исследование указанных понятий с точки зрения науки и в соответствии с действующим законодательством Украины.

Ключевые слова: информационная функция, информационный суверенитет, информационная безопасность, информационное пространство.

Summary

Novikova N. A. Information Space as a Ground of the Modern State Information Function. — Article.

Information field, information sovereignty, information security are examined in context of information function of Ukrainian state. The concepts are analyzed in terms of science and according to Ukrainian law.

Keywords: information function of state, information sovereignty, information security, information space.